

Jordi Fàbrega Sabaté

Jordi Fàbrega i Sabaté és llicenciat en medicina, en l'especialitat de Pediatria. Actualment és el Director Assistencial de la Fundació Sant Hospital de la Seu d'Urgell, com també ho és de la Unitat Maternoinfantil de l'Alt Urgell.

T'agrada ser metge?

No és que m'agradi ser metge, és que m'encanta ser metge. Però sobretot m'encanta ser metge de nens i nenes.

Per què vas decidir ser pediatra?

Fas la carrera de medicina, és una carrera molt llarga, dura 6 anys. Llavors, quan acabes la carrera has de decidir quin tipus de metge vols ser. Si vols ser metge cirurgià, si vols ser metge dels pulmons... A mi m'agraden moltes coses, però tenia clar que no volia ser cirurgià.

Però la resta, m'agradava tot: el cor, els pulmons, el fetge, els ronyons,...i també m'agraden molt els nens. Vaig pensar que la millor manera de ser metge de totes les parts del cos i de les persones que més m'agraden, que són els nens, era ser pediatra.

Com has aconseguit ser pediatra? Quants anys vas haver d'estudiar?

Per ser metge, primer has de fer tota l'escolaritat, com esteu fent vosaltres. Quan acabes, vas a la universitat.

La carrera de metge són 6 anys, i jo la vaig fer a Lleida. Quan acabes medicina t'has de presentar a un examen que es diu examen MIR, que a la meua època es feia a Madrid, i després d'aquest examen és on tries l'especialitat, és a dir, el tipus de metge que vols ser i on la fas.

Jo vaig escollir pediatria i fer-ho a Barcelona a un hospital molt gran que es diu Vall d'Hebron, i pediatria són quatre anys més. Així que en total són 6 anys de carrera, un any per estudiar l'examen i els 4 anys de fer pediatra, en total 11 anys per ser metge.

T'agrada treballar a l'hospital?

Sí, m'agrada treballar a l'hospital, però m'agrada treballar a l'hospital de La Seu, perquè és petit, ens coneixem tots, i quan veig un nen a urgències, jo ja sé com es diu i qui són els seus pares. Abans quan havia treballat a hospitals més grans això no em passava, hi havia nens que els veia un cop i no els tornava a veure més, en canvi, aquí som poca gent i ens coneixem tots i això m'agrada molt.

Què se sent treballant com a pediatra?

Hi ha una cosa molt "xula" que és que quan els nens esteu molt "poxos", llavors quan ens veniu a veure, intentem saber què us passa i ajudar-vos a que us poseu bons ràpid i quan us poseu bons ràpid de seguida somriu,

i aquest somriure que feu quan esteu bons és el millor que hi ha de la nostra feina.

Quants anys fa que ets pediatra?

Doncs, jo vaig acabar pediatria al 2002. Si estem al 2014, fa 12 anys que sóc pediatra...(Jo sóc molt vell no?)

De petit a què volies dedicar-te?

De petit m'agradaven moltes coses, m'agradaven les matemàtiques, molt, i m'agradava molt la medicina. Llavors de petit volia ser matemàtic, veterinari o metge.

Des de que vas començar a treballar sempre has estat metge?

(Buf...) No, jo vaig començar a treballar quan tenia 16 anys perquè en aquest país no es pot treballar abans. La meva família, no tenia molts diners, i si volia estudiar m'havia de pagar jo la facultat. Per això vaig fer moltes coses: professor particular de matemàtiques, després vaig treballar durant sis estius a un escorxador.

L'escorxador era a Noves de Segre, i hi feia embotits. I a la universitat vaig treballar de bibliotecari durant quatre anys mentre em treia la carrera. I un estiu vaig collir fruita també.

Treballes d'alguna altra cosa?

Ara mateix només faig de metge. Però fer de metge vol dir curar gent malalta i vol dir més coses, com per exemple donar alguna xerrada, i jo ho considero que va a dins de la meva feina. D'aquí uns dies serà la maratò de Tv3, i fem xerrades sobre les malalties del cor. I això forma part de la meva feina.

Si no fossis metge que t'agradaria ser?

Si no fos metge, m'agradaria ser

matemàtic. Algun dia seré matemàtic, perquè ho tinc pendent. Quan em jubili, faré la carrera de matemàtiques.

Qui t'ajuda a la teva feina?

M'ajuden moltes persones. Aquesta és una de les coses "xules" que té la medicina, que no ho fas sol. Hi ha gent que ajuden moltíssim, que són els infermers i les infermeres. Segur que vosaltres coneixeu a l'Albert, la Toñi, la Neus... Doncs els infermers ens ajuden molt, però també els farmacèutics, els administratius, els dentistes. La nostra feina es fa en equip.

"EL SOMRIURE QUE FEU QUAN US POSEU BONS, ÉS EL MILLOR DE LA NOSTRA FEINA"

Quins estris fas servir quan un nen et ve a visitar?

Sobretot l'estetoscopi (el fonendo que en diem nosaltres) que és el que ens serveix per escoltar per dins, amb això escoltem el cor, els pulmons...

Després fem servir un instrument per mirar les orelles, és com una lupa que porta una llumeta, és l'otoscopi.

A vegades, als nens que no obren bé la boca els hi hem de posar un palet per baixar la llengua, però aquí a La Seu ho feu tots tant bé, que no el fem servir mai. A vegades si hem de fer una radiografia, doncs fem servir la màquina que les fa.

Com animes als nens que estan malalts o tenen por?

Als nens els hi has d'explicar les

coses molt bé. Un dels problemes que tenim, és que no expliquem bé les coses, als nens i als adults. I sobretot als nens, encara que sigui molt petit, perquè llavors esteu molt més tranquils. Per això és important que us parlem i us expliquem el que us anirem a fer. I si esteu malalts, que al cap de pocs dies us recuperareu, doncs també us ho hem de dir.

Quants pacients venen aproximadament a la setmana a visitar-se?

Més o menys, cada matí venen uns 40 nens i cada tarda uns 30. Doncs 70 cada dia, per cinc dies, doncs 350 pacients. Per això som 3 pediatres, infermers i ens anem tornant...

Què fas per no contagiar-te?

Sobretot i el més important, rentar-me molt les mans. Sempre que visito un nen, abans i després. Però el primer any de pediatria, és com el primer de llar d'infants, que agafes tots els virus.

És difícil endevinar la malaltia que tenen?

A vegades es fàcil i altres és molt complicat, perquè les malalties no sempre es presenten igual. Hi ha malalties molt estranyes, que encara que hagi estudiat 12 anys o tota la vida continues veien coses estranyes.

Quin pacient t'ha costat més de curar?

Hi ha pacients i malalties que costa saber quines són, perquè hi ha malalties que són més normals i d'altres que són més estranyes. Hi ha personetes que han costat de curar, és més, hi ha pacients que no hem aconseguit curar, i aquests pacients els portes tota la vida al cor.